

REPAIR PROJECT

# SLOVENIJA

NAJMINA ZGODBA



***Najma iz Somalije je že več kot sedem let ločena od matere in sester. Po prihodu v Slovenijo kot begunka leta 2021 je zaprosila za združitev družine, vendar leto dni po vložitvi prošnje skupaj z družino ostaja v negotovosti, saj ni znano, ali bo njena prošnja odobrena.***

„V Sloveniji sem že leto in pol. Svojo družino sem zapustila, ko sem bila stara 16.

Iz Somalije sem odpotovala v Libijo. Tam sem bila pet let, nato pa sem iz Libije prišla v Italijo, kjer sem dobila mednarodno zaščito. Iz Italije sem bila po pravni poti premeščena v Slovenijo in februarja 2022 tukaj dobila status begunke.

Za mlado žensko so razmere v Somaliji res slabe. Moja družina je še vedno tam, približno 500 kilometrov od Mogadiša. Imam tri mladoletne, mlajše sestre in mamó. Je mati samohranilka, vse plačuje

sama in jaz sem edina, ki ji pomaga. Iz Slovenije ji pošiljam denar, ki ga zaslužim v službi.

Če se mami kaj zgodi, moje sestre nimajo nikogar drugega. V Somaliji res ni varno, zlasti za ženske. Če je ženska posiljena, oblasti rečejo družinam, naj rešujejo situacijo same. Zaščitite ni.

Ko sem dobila status begunke, sem takoj, ko sem lahko, zaprosila za združitev družine. Dokazati sem morala, da so moje sestre moje sestre, da je moja mama moja mama, da je prav tako mati samohranilka in da brez mene ne more finančno podpirati družine. Uredila sem vse – vse, kar so zahtevali, vseeno pa je minilo že več kot leto dni in še vedno nisem dobila odgovora.

V slovenski zakonodaji velja, da če si starejši od 18 let, potem tvoja družina ni več tvoja družina. Ker moja mama in sestre niso moj mož in otroci, ne štejejo kot moja družina. Bila sem tako šokirana – moja mama in sestre so edina družina, ki jo imam.

Potem so mi rekli, da gre za somalijski zakon, ki ga moram upoštevati. Po somalijskem pravu, če mati ne more sama preživljati družine, je lahko starejši otrok tisti, ki skrbi za preostale člane družine. Dokazala sem, da sem kot najstarejši otrok jaz glavni skrbnik družine. Moja mama prodaja zelenjavo, vendar ne more zaslužiti dovolj, zato potrebujejo mojo pomoč.



This project is funded by the European Union



Če želite izvedeti več o dosežkih in ugotovitvah projekta REPAIR, preberite naše spletno poročilo in s kodami QR dostopajte do našega spletnega orodja.



Spletno Orodje



Spletno Poročilo

Moja družina nima nikogar drugega, ki bi jim lahko pomagal, le mene.

Vse skupaj traja predolgo, potrebujem mamo in sestre, one pa potrebujejo mene. Mislim, da sem edina Somalijka v Ljubljani. S kom lahko delim svoje misli? Če bi se mi kaj zgodilo, kdo bi poskrbel zame?

Naredila sem vse, kar so od mene zahtevali, vendar še vedno ni nobenih informacij in nobenega napredka. Ne rečejo ne, vendar ne rečejo ja, in ne vem, kaj lahko še storim. Če bi rekli, da potrebujem druge dokumente, več denarja ali kaj drugega, bi to lahko vsaj poskusila storiti, vendar mi ne povedo ničesar.

Zbrala sem vse dokumente, stalo me je veliko denarja, a še vedno samo čakam in čakam. Če bi glede postavljenih pravil bili bolj jasni, bi bilo bolj pošteno. Storila sem vse, kar so zahtevali, in še vedno nimam nobenega odgovora.

Učim se slovensko, delam v restavraciji in želim dokončati izobraževanje. Želim študirati zdravstveno nego. Ko sem bila mlajša, sem želela postati zdravnica, vendar to zdaj ni več mogoče, zato bom študirala za medicinsko sestro. Rada pomagam ljudem. Če bom pridna, lahko šolo končam v dveh letih, potem pa bi morala na fakulteto še za tri leta, torej skupaj pet let.

Ko smo pripravljali prijavo za združitev družine, sem bila zelo vesela. Mame že dolgo nisem videla. Moje sestre so bile tako majhne, ko sem odšla – nisem jih videla že skoraj osem let.

Odkar sem prišla v Evropo, sem z njimi pogosteje v stiku in zdaj se z njimi slišim skoraj vsak dan. Trenutno so vse zdrave, vendar niso na varnem, zato ne hodijo ven. Mamino duševno zdravje ni dobro, saj je pod velikim stresom. Če bo naša prošnja za združitev družine zavrnjena, res ne vem, kaj bom naredila.

Preden sem dobila status begunke, je Rdeči križ prihajal na obisk v sprejemni center, kjer sem živela.

“

**Če bi glede postavljenih pravil bili bolj jasni, bi bilo bolj pošteno. Storila sem vse, kar so zahtevali, in še vedno nimam nobenega odgovora.**

Tako sem jih spoznala. Prišli so, se pogovarjali z ljudmi in jih vprašali, ali potrebujejo pomoč.

Po odhodu iz sprejemnega centra smo ostali v stiku, pridružila sem se jim na delavnicah, pomagali so mi pri izpolnjevanju vloge za združitev družine, in ko sem potrebovala službo, so mi jo pomagali najti. Včasih sem pri njih opravljala tudi prostovoljno delo, vendar sem zdaj preveč zaposlena s študijem in delom.

Moja slovenščina ni najboljša, vendar se izboljšuje. V Libiji sem se naučila angleško in tudi arabsko, zdaj pa gledam slovenske filme, da bi se bolje naučila slovenščine.

Ni lahko, ko si brez družine, moja mama in sestre so zame zelo pomembne, vendar se mi zdi, da se oblasti z mano ne strinjajo. Želim si le, da mi nekdo razloži situacijo in kaj lahko storim. Ne morem razumeti, zakaj moja mama ne more biti tukaj.

Če bi prišla moja družina, bi bila tako srečna. Pokazala bi jim Ljubljano. V resnici ne bi bilo pomembno, kaj bi počeli, dovolj bi bilo le, da bi bile skupaj in na varnem.”

*Slike so samo za ilustracijo*